

சங்க இலக்கியங்களில் நிகழ்த்துகலையும் சமூகப்பண்பாட்டு ஆய்வும்

கு. சித்ராதேவி அ. *

அ தமிழ்த்துறை, கற்பகம் உயர்கல்விக் கழகம், கோயம்புத்தூர் - 641021

A Socio-Cultural Analysis of Performing Arts in Sangam Literature

K. Chithradevi a, *

^a Department of Languages - Tamil Division Karpagam Academy of Higher Education Coimbatore – 641021, India

* Corresponding Author:

chitradevi.kuppasamy@kahedu.edu

ABSTRACT

Sangam literature is regarded as one of the oldest and richest cultural treasures of the Tamil people. Composed between approximately 300 BCE and 300 CE, these literary works provide a detailed account of the social life and cultural practices of ancient Tamil society. During this period, art was an integral part of everyday life, and the performing arts served as important mediums for expressing the emotions, values, and experiences of the people. Music, dance, theatrical performances (Koothu), and songs were performed during festivals, royal courts, and public gatherings. Artists such as the Pāṇars (bards), Viralis (female performers), and Koothars (performers and dramatists) occupied a distinctive place in society and contributed significantly to its cultural life. This article examines the traditions of the performing arts as represented in Sangam literature. It discusses the interrelationship between art and society, art and political authority, and art and religion from a socio-cultural perspective. Adopting a historical and cultural approach, the study analyzes Sangam poems as primary sources to explain the role and functions of the performing arts in ancient Tamil society. The findings of this research contribute to a deeper understanding of the historical roots and continuing evolution of Tamil performing arts traditions.

Keywords: Sangam Literature, Tamil performing arts, Ancient Tamil society, Performers.

முன்னுரை

சங்க இலக்கியங்கள் தமிழரின் பழமையான பண்பாட்டு செல்வமாகக் கருதப்படுகின்றன. கி.மு. 300 முதல் கி.பி. 300 வரையிலான காலகட்டத்தில் உருவான இவ்விலக்கியங்கள் தமிழரின் சமூக வாழ்வை நுணுக்கமாக பதிவு செய்துள்ளன. அன்றைய காலத்தில் கலை என்பது வாழ்க்கையின் ஓர் அங்கமாக இருந்தது. குறிப்பாக நிகழ்த்துகலைகள் மக்களின் உணர்வுகளை வெளிப்படுத்திய முக்கியமான ஊடகங்களாக விளங்கின. இசை, நடனம், கூத்து, பாடல் ஆகியவை திருவிழாக்கள், அரசவைகள் மற்றும் பொதுக்கூட்டங்களில் நிகழ்த்தப்பட்டன. பாணர், விரலி, கூத்தர் போன்ற கலைஞர்கள் சமூகத்தில் தனித்த அடையாளம் பெற்றிருந்தனர். இக்கட்டுரை சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படும் நிகழ்த்துகலை மரபுகளை ஆராய்கிறது. கலை மற்றும் சமூக உறவுகள், கலை மற்றும் அதிகாரம், கலை மற்றும் மதம் ஆகிய பரிமாணங்கள் இதில் விவாதிக்கப்படுகின்றன. இவ்வாய்வு வரலாற்று-பண்பாட்டு அணுகுமுறையைப் பயன்படுத்துகிறது. சங்க இலக்கியங்களில் உள்ள பாடல்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு நிகழ்த்துகலைகள் தமிழர் சமூகத்தில் எவ்வாறு செயல்பட்டன என்பதை விளக்குகிறது. இவ்வாய்வு தற்போதைய கலை மரபுகளின் வேர்களை புரிந்துகொள்ள உதவும்.

சங்க கால சமூக அமைப்பு மற்றும் கலை

சங்க கால சமூகம் பல அடுக்குகளைக் கொண்ட சமூகமாக இருந்தது. மன்னர்கள், அமைச்சர்கள், வீரர்கள், வேளாளர், வணிகர், ஆயர், மரவர் போன்ற பல சமூகப் பிரிவுகள் இருந்தன.

இவற்றில் கலைஞர்கள் தனித்த தொழில்சார் சமூகமாகக் கருதப்பட்டனர். பாணர் யாழ் வாசித்து பாடுபவர்கள்; விரலியர் நடனக் கலைஞர்கள்; கூத்தர் நாடக வடிவங்களை அரங்கேற்றுவவர்கள். இவர்கள் ஊர் ஊராகச் சென்று கலை நிகழ்த்தினர். கலை என்பது சமூக ஒற்றுமையை உருவாக்கிய ஒரு கருவியாக இருந்தது. அரசவையில் நிகழ்த்தப்பட்ட கலை மன்னரின் பெருமையை வெளிப்படுத்தியது. பொதுமக்கள் மத்தியில் நிகழ்த்தப்பட்ட கலை சமூக உணர்வை வளர்த்தது. சங்கப் பாடல்களில் பாணர் வறுமையில் வாழ்ந்தாலும் அவர்களின் கலை மதிக்கப்பட்டது என்பதை அறியலாம். கலை சமூக அடையாளத்தை உருவாக்கியது. ஒவ்வொரு நிலத்திற்கும் (குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை) தனித்த இசை மற்றும் கலை மரபுகள் இருந்தன. இதன் மூலம் கலை மற்றும் புவியியல் தொடர்பு வெளிப்படுகிறது. சங்க காலத்தில் கலை வாழ்க்கையின் மையமாக இருந்தது.

சங்க இலக்கியங்களில் இசைக் கலை மரபுகள்

சங்க காலத்தில் இசை தமிழர் வாழ்க்கையின் உள்மன உலகை வெளிப்படுத்திய பிரதான கலை வடிவமாக இருந்தது. இயற்கையுடன் இணைந்த சமூக வாழ்வில் இசை ஒரு உணர்ச்சி மொழியாகப் பயன்பட்டது. காதல், வீரியம், துக்கம், மகிழ்ச்சி, பக்தி போன்ற உணர்வுகள் இசையின் மூலம் வெளிப்பட்டன. பரிபாடல் போன்ற நூல்கள் இசையுடன் பாடப்படுவதற்காகவே இயற்றப்பட்டன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இது சங்ககாலத்தில் இசை முறையான அமைப்புடன் இருந்ததைக் காட்டுகிறது. இசை வெறும் தனிப்பட்ட பொழுதுபோக்காக இல்லாமல், பொதுக்கூட்டங்களில், அரசவைகளில், திருவிழாக்களில் முக்கிய பங்காற்றியது.

இசை மற்றும் நிலப்பரப்பு இடையே தொடர்பு காணப்பட்டது. குறிஞ்சி நிலத்திற்கு தனித்த மெட்டு, முல்லை நிலத்திற்கு தனித்த ஓசை போன்ற அமைப்புகள் இருந்திருக்கலாம் என அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர். இதன் மூலம் இசை மற்றும் சூழல் இடையிலான உறவு வெளிப்படுகிறது. சங்கப் பாடல்களில் இயற்கை ஒலிகள் கூட இசையாகக் கருதப்பட்டன. காற்றின் ஓசை, பறவையின் குரல், நீரின் சலசலப்பு ஆகியவை இசை உணர்வை உருவாக்கின.

இசை சமூக நிகழ்வுகளில் ஒற்றுமையை உருவாக்கியது. போருக்குச் செல்லும் வீரர்களை உற்சாகப்படுத்த இசை பயன்படுத்தப்பட்டது. திருமண விழாக்களில் மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்த இசை முக்கிய பங்கு வகித்தது. மத வழிபாடுகளிலும் இசை இடம்பெற்றது. இவ்வாறு இசை சங்ககாலத்தில் சமூக வாழ்வின் அனைத்து பரிமாணங்களுடனும் இணைந்திருந்தது.

இசை கற்றல் முறையும் இருந்திருக்கலாம். பாணர்கள் தங்கள் கலைத் திறனை தலைமுறைகளுக்கு பரப்பியிருக்கலாம். இது இசை மரபு தொடர்ச்சியாக வளர்ந்ததைக் காட்டுகிறது. சங்க இலக்கியங்களில் இசை என்பது ஒலி மட்டுமல்ல; அது பண்பாட்டு அடையாளமாகவும் இருந்தது. தமிழரின் உள்மன உலகையும் சமூகச் சிந்தனையையும் இசை பிரதிபலித்தது.

இசைக்கருவிகள் மற்றும் அவற்றின் பண்பாட்டு அர்த்தம்

சங்க இலக்கியங்களில் பல்வேறு இசைக்கருவிகள் குறிப்பிடப்படுகின்றன. அவற்றில் யாழ் முக்கியமான இடம் பெறுகிறது. யாழ் என்பது தமிழரின் அடையாளக் கருவியாகக் கருதப்படுகிறது. பெரியாழ், சிறியாழ், மகரயாழ் போன்ற பல வகைகள் இருந்தன. ஒவ்வொரு யாழும் தனித்த ஒலியமைப்பைக் கொண்டிருந்திருக்கலாம். இது இசைத் தொழில்நுட்ப அறிவு மேம்பட்டிருந்ததைக் காட்டுகிறது.

முரசு மற்றும் பறை போன்ற தாளக் கருவிகள் சமூக நிகழ்வுகளில் பயன்படுத்தப்பட்டன. முரசு போரின் அறிவிப்பாகவும் வெற்றியின் அடையாளமாகவும் இருந்தது. பறை பொதுமக்கள் கூடும் நிகழ்வுகளில் ஒலிக்கப்பட்டது. இதன் மூலம் இசைக்கருவிகள் சமூக தகவல் பரிமாற்றக் கருவிகளாகவும் செயல்பட்டன.

குழல் போன்ற காற்றுக் கருவிகள் இயற்கை உணர்வை வெளிப்படுத்தின. ஆயர் வாழ்க்கையுடன் குழல் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டது. மாடுகளை மேய்க்கும் சூழலில் குழல் இசை ஒலித்தது. இது கலை மற்றும் தொழில் வாழ்க்கை இடையிலான தொடர்பைக் காட்டுகிறது.

இசைக்கருவிகள் வெறும் பொருட்களாக அல்ல; அவை பண்பாட்டு அடையாளங்களாக இருந்தன. யாழ் கலைநயம் மற்றும் மென்மையை குறிக்கிறது. முரசு வீரத்தையும் அதிகாரத்தையும் குறிக்கிறது. பறை மக்கள் ஒன்றுகூடும் உணர்வை வெளிப்படுத்துகிறது.

இசைக்கருவிகள் தயாரிக்கும் கைவினைஞர்கள் சமூகத்தில் இருந்தனர். இது கலை மற்றும் பொருளாதார உறவைக் காட்டுகிறது. கருவி உருவாக்கம், பராமரிப்பு மற்றும் பயிற்சி ஆகியவை ஒரு

தொழிலாக இருந்திருக்கலாம். எனவே, சங்க இலக்கியங்களில் இசைக்கருவிகள் சமூக அமைப்பின் முக்கிய அங்கங்களாக விளங்கின.

பாணர் மரபு மற்றும் அவர்களின் சமூக நிலை

பாணர்கள் சங்ககாலத்தின் முக்கியமான கலைஞர்களாக விளங்கினர். அவர்கள் யாழ் வாசித்து பாடுபவர்கள். ஊர் ஊராகச் சென்று மன்னர்களையும் வீரர்களையும் புகழ்ந்து பாடினர். அவர்களின் பாடல்கள் வரலாற்று சம்பவங்களையும் சமூக நிலைகளையும் பதிவு செய்தன. இதனால் பாணர்கள் வரலாற்று சாட்சிகளாகவும் கருதப்படுகின்றனர்.

பாணர்கள் அரசவையில் சிறப்பு மரியாதை பெற்றனர். அவர்களுக்கு பொன், நிலம், ஆடை போன்ற பரிசுகள் வழங்கப்பட்டன. இது கலைக்கு வழங்கப்பட்ட மதிப்பை காட்டுகிறது. ஆனால் சில பாடல்களில் பாணர்கள் வறுமையில் வாழ்ந்ததையும் காணலாம். இதன் மூலம் கலைஞர்களின் வாழ்க்கை இருவேறு நிலைகளை எதிர்கொண்டது தெரிகிறது.

பாணர்கள் சமூக தகவல்களை பரப்பிய ஊடகங்களாக இருந்தனர். அவர்களின் பாடல்கள் ஒரு அரசின் புகழை மற்ற இடங்களுக்கு கொண்டு சென்றன. இது கலை மற்றும் அரசியல் இடையிலான தொடர்பைக் காட்டுகிறது.

பாணர்கள் கலை மரபை தலைமுறைகளுக்கு பரப்பினர். அவர்களின் கலை வாய்மொழி மரபாக பரவியது. இது தமிழரின் வாய்மொழி பண்பாட்டின் முக்கியத்துவத்தை வெளிப்படுத்துகிறது.

பாணர் மரபு சங்ககாலத்தில் கலை ஒரு தொழிலாகவும் சமூக அடையாளமாகவும் இருந்ததைக் காட்டுகிறது. அவர்கள் சமூகத்தில் தனித்த இடம் பெற்றிருந்தாலும், அவர்களின் வாழ்வு பல சவால்களை சந்தித்தது. இவ்வாறு பாணர் மரபு சங்க இலக்கியங்களில் முக்கியமான நிகழ்த்துகலை அடையாளமாக விளங்குகிறது.

நடனக் கலை மற்றும் விரலி மரபு

விரலியர் சங்ககாலத்தின் பெண்கலைஞர்களாக அறியப்படுகின்றனர். அவர்கள் நடனக் கலை நிகழ்த்துபவர்கள். அவர்களின் அசைவுகள், உடை, அலங்காரம் ஆகியவை சங்கப் பாடல்களில் விவரிக்கப்படுகின்றன. இது நடனக் கலை மேம்பட்ட வடிவில் இருந்ததைக் காட்டுகிறது.

விரலியர் அரசவைகளிலும் திருவிழாக்களிலும் பங்கேற்றனர். அவர்கள் இசையுடன் இணைந்து நடனம் ஆடினர். இது இசை மற்றும் நடனத்தின் ஒருங்கிணைப்பை வெளிப்படுத்துகிறது.

விரலியர் சமூகத்தில் ஒரு தனித்த அடையாளம் பெற்றிருந்தனர். சில பாடல்களில் அவர்கள் கலைத் திறமையால் உயர்ந்த மரியாதை பெற்றனர் என்று கூறப்படுகிறது. ஆனால் சமூகத்தில் பெண்களின் நிலை பற்றிய சிக்கல்களும் இருந்திருக்கலாம்.

நடனக் கலை உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தும் ஊடகமாக இருந்தது. முகபாவனை, கைஅசைவு, உடல் இயக்கம் ஆகியவை கதையைச் சொல்லும் கருவிகளாக இருந்தன. இது நாடக வடிவங்களின் முன்னோடியாகக் கருதப்படுகிறது.

விரலி மரபு சங்ககாலத்தில் பெண்களின் கலை பங்களிப்பை வெளிப்படுத்துகிறது. அவர்கள் கலை உலகில் முக்கிய இடம் பெற்றிருந்தனர். இன்றைய பாரதநாட்டியத்தின் வேர்களை இந்த மரபில் காணலாம்.

முடிவுரை

சங்க இலக்கியங்களில் தமிழரின் நிகழ்த்துகலை மரபுகள் மிகச் சிறப்பாகப் பதிவாகியுள்ளன. இசை, நடனம், கூத்து ஆகியவை அன்றாட வாழ்க்கையின் அங்கங்களாக இருந்தன. கலை சமூக, அரசியல், பொருளாதார மற்றும் மத அமைப்புகளுடன் இணைந்திருந்தது. பாணர், விரலி, கூத்தர் ஆகியோர் சமூகத்தில் தனித்த இடம் பெற்றனர். அவர்களின் கலை திறமை சமூக மரியாதையை பெற்றதோடு, சில நேரங்களில் சவால்களையும் சந்தித்தது. கலை அரசியல் அதிகாரத்தை நிலைநிறுத்தும் கருவியாகவும், மத உணர்வை வெளிப்படுத்தும் ஊடகமாகவும், சமூக ஒற்றுமையை உருவாக்கும் சக்தியாகவும் செயல்பட்டது.

References

உ.வே. சாமிநாதையர், அகநானூறு, தமிழ்ச்சங்க வெளியீடு, சென்னை
உ.வே. சாமிநாதையர், புறநானூறு, தமிழ்ப்பேராய்வு மையம், சென்னை
பரிபாடல், தமிழ்ப் பல்கலைக்கழக வெளியீடு.
தொல்காப்பியம் - பொருளதிகாரம், உரை: இளம்பூரணர்

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author have no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2026. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License